

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

11. června 2015*

„Řízení o předběžné otázce — Zemědělství — Společná organizace trhů — Cukr — Proplacení nákladů na skladování — Nařízení (EHS) č. 1998/78 — Článek 14 odst. 3 — Nařízení (EHS) č. 2670/81 — Článek 2 odst. 2 — Záměna cukru C při vývozu — Podmínky — Materiální výměna cukru C a cukru použitého k záměně — Záměna pouze za cukr, který byl vyroben výrobcem usazeným na území téhož členského státu — Platnost z hlediska článků 34 SFEU a 35 SFEU“

Ve věci C-51/14,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (Německo) ze dne 17. ledna 2014, došlým Soudnímu dvoru dne 4. února 2014, v řízení

Pfeifer & Langen GmbH & Co. KG

proti

Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení L. Bay Larsen, předseda senátu, K. Jürimäe (zpravodajka), J. Malenovský, M. Safjan a A. Prechal, soudci,

generální advokát: M. Wathelet,

vedoucí soudní kanceláře: K. Malacek, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 7. ledna 2015,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Pfeifer & Langen GmbH & Co. KG D. Ehlem, Rechtsanwalt,
- za Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung W. Wolskim a J. Jakubiec, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi P. Rossim a G. von Rintelenem, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

* Jednací jazyk: němčina.

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 14 odst. 3 nařízení Komise (EHS) č. 1998/78 ze dne 18. srpna 1978, kterým se stanoví prováděcí pravidla pro vyrovnání nákladů na skladování v odvětví cukru (Úř. věst. L 231, s. 5), ve znění nařízení Komise (EHS) č. 1714/88 ze dne 13. června 1988 (Úř. věst. L 152, s. 23, dále jen „nařízení č. 1998/78“), jakož i výkladu a platnosti čl. 2 odst. 2 nařízení Komise (EHS) č. 2670/81 ze dne 14. září 1981, kterým se stanoví prováděcí pravidla pro výrobu cukru nad rámec kvóty (Úř. věst. L 262, s. 14), ve znění nařízení Komise (EHS) č. 3892/88 ze dne 14. prosince 1988 (Úř. věst. L 346, s. 29, dále jen „nařízení č. 2670/81“).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Pfeifer & Langen GmbH & Co. KG (dále jen „Pfeifer & Langen“) a Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung (Spolkový úřad pro zemědělství a výživu, dále jen „BLE“) ve věci vrácení nákladů na skladování, které byly Pfeifer & Langen neoprávněně spolplaceny na úkor finančních zájmů Evropské unie.

Právní rámec

Nařízení (EHS) č. 1785/81

- 3 Třetí, jedenáctý a patnáctý bod odůvodnění nařízení Rady (EHS) č. 1785/81 ze dne 30. června 1981 o společné organizaci trhů v odvětví cukru (*neoficiální překlad*) (Úř. věst. L 177, s. 4), ve znění nařízení Rady (EHS) č. 1069/89 ze dne 18. dubna 1989 (Úř. věst. L 114, s. 1, dále jen „základní nařízení“), zněly takto:

„[...] aby byly pěstitelům cukrové řepy a cukrové třtiny [v Unii] nadále poskytovány potřebné záruky v oblasti zaměstnanosti a životní úrovně, je třeba přijmout opatření ke stabilizaci trhu s cukrem [...];

[...]

[...] důvody, které vedly [Unii] k přijetí systému produkčních kvót pro odvětví cukru [...], trvají i nadále; systém produkčních kvót musí být nicméně upraven tak, aby byl zohledněn poslední vývoj produkce a aby byly [Unii] poskytnuty nezbytné nástroje, které by spravedlivým, avšak účinným způsobem zajistily, aby sami pěstitelé plně hradili náklady na odbyt přebytků, které vznikají v důsledku vyšší produkce [v Unii] v porovnání se spotřebou; [...]

[...]

[...] vzhledem k tomu, že přidělování produkčních kvót podnikům je jedním ze způsobů, jak pěstitelům zajistit ceny platné ve Společenství a odbyt pro jejich produkci, je třeba brát při převodech kvót v úvahu zájem všech zúčastněných stran, zvláště pak pěstitelů cukrové řepy nebo cukrové třtiny;

[...]“ (*neoficiální překlad*)

- 4 Článek 8 odst. 1 a 2 základního nařízení uváděl:

„1. Za podmínek tohoto článku je stanoven systém vyrovnávání nákladů na skladování, který zahrnuje paušální náhradu a její financování formou příspěvku.

[...]

2. Náklady na skladování:

— bílého cukru,

[...]

[vyrobeného] z řepy nebo třtiny sklizených v [Unii], proplácí paušálně členské státy.

[...]“ *(neoficiální překlad)*

- 5 Článek 24 základního nařízení stanovil pro každý hospodářský rok, tedy od 1. července jednoho roku do 30. června následujícího roku, základní množství „cukru A“ a „cukru B“, která měl každý členský stát rozdělit mezi výrobce cukru usazené na jeho území. Výrobcům tak byla pro každý hospodářský rok přidělena kvóta A a kvóta B. Veškeré množství cukru vyrobeného nad rámec kvót A a B bylo nazváno „cukr C“.

- 6 Článek 26 tohoto nařízení stanovil:

„1 [...] cukr C, který nebyl převeden na základě článku 27 [...], ne[může] mít odbyt na vnitřním trhu [...] a [musí] být vyvezen v nezměněném stavu do 1. ledna následujícího po konci daného hospodářského roku.

[Článek 8 se] na tento cukr [nevztahuje] [...].“

[...]

3. Prováděcí pravidla k tomuto článku se stanoví postupem podle článku 41.[...]“ *(neoficiální překlad)*

Nařízení č. 1998/78

- 7 Nařízení č. 1998/78 stanoví prováděcí pravidla pro systém vyrovnávání nákladů na skladování cukru, který zavedl článek 8 základního nařízení.

- 8 Článek 14 odst. 3 tohoto nařízení uvádí:

„Je-li množství cukru C nahrazeno při vývozu odpovídajícím množstvím cukru A nebo B, nahrazené množství je pro účely náhrady považováno za cukr A ode dne, kdy jsou splněny vývozní celní formality.“ *(neoficiální překlad)*

Nařízení č. 2670/81

- 9 Nařízení č. 2670/81, které bylo přijato na základě čl. 26 odst. 3 základního nařízení, upřesňovalo podmínky, za kterých byl vývoz cukru C považován za uskutečněný.

- 10 Pátý bod odůvodnění nařízení č. 2670/81 zněl takto:

„[...] je nutné dotyčnému výrobcí umožnit, aby vyvážel cukr [...], kter[ý] on sám nevyrobil; [...] v takovém případě [...] [je] nezbytné stanovit zaplacení paušální částky, kterou lze ve všech případech považovat za vyrovnávací platbu za jakýkoli zisk [kompensaci za jakoukoli výhodu] vyplývající z takové záměny;

[...]“

11 Článek 2 odst. 2 tohoto nařízení stanovil:

„Důkaz [o vývozu cukru C] se poskytne na základě předložení:

- a) vývozní licence vydané výrobcí [...] příslušným orgánem členského státu podle odstavce 1;
- b) dokumentů [...] nezbytných pro uvolnění jistoty;
- c) prohlášení výrobce v tom smyslu, že dotyčný cukr C [...] vyrobil on.

[...]

Daný výrobce však může při vývozu vyměnit cukr C za jiný bílý cukr [kódu 1701 kombinované nomenklatury uvedené v příloze I nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 ze dne 23. července 1987 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku (Úř. věst. L 256, s. 1; Zvl. vyd. 02/02, s. 382)] v nezměněném stavu a isoglukózu C za jinou isoglukózu, které byly vyrobeny jiným výrobcem se sídlem na území téhož členského státu. V takovém případě musí výrobce, který tuto záměnu provede, zaplatit částku 1,25 [eur] za 100 kg [...].

[...]“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 12 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že společnosti Pfeifer & Langen, která vyrábí cukr, byly proplaceny náklady na skladování na základě čl. 8 odst. 2 základního nařízení za uskladnění bílého cukru v rámci společné organizace trhů v odvětví cukru (dále jen „SOT v odvětví cukru“) během hospodářských let 1987/1988 až 1996/1997.
- 13 V letech 1997 až 2003 byla Pfeifer & Langen vyšetřována pro podvod při proplácení nákladů na skladování bílého cukru během výše uvedených hospodářských let. V této souvislosti jí bylo mimo jiné vytýkáno, že během hospodářského roku 1990/1991 deklarovala množství cukru vyrobeného nad rámec produkčních kvót, který byl v tomto případě kvalifikován jako „cukr C“, jako cukr zakládající nárok na proplácení nákladů.
- 14 Pfeifer & Langen v tomto ohledu uvedla, že během hospodářského roku 1990/1991 koupila množství cukru podléhajícího kvótě a vyrobeného ve Francii, který je v takovém případě označen jako „cukr A“ nebo „cukr B“. Tento cukr byl z tohoto členského státu dopraven do jedné z provozoven společnosti Pfeifer & Langen nacházející se v Německu, kde byl zaúčtován jako cukr podléhající kvótě. Tentýž cukr však nebyl uskladněn v silech této společnosti, ale byly pro něj vydány nové tranzitní doklady a byl převezen do přístavu v Antverpách (Belgie) za účelem vývozu mimo Unii jako cukr C. Společnost Pfeifer & Langen poté deklarovala odpovídající množství cukru C, který vyrobila navíc (dále jen „dotčený cukr C“), jako cukr vyrobený v rámci kvóty, pro který bylo požádáno o proplácení nákladů na skladování.
- 15 Rozhodnutím ze dne 30. ledna 2003 BLE jakožto orgán příslušný pro proplácení nákladů na skladování částečně zrušil proplácení nákladů na skladování přiznané společnosti Pfeifer & Langen za červenec 1990 až červen 1991 a požadoval vrácení vyplacených částek. Pfeifer & Langen podala proti tomuto rozhodnutí stížnost.
- 16 Rozhodnutím ze dne 4. října 2006 odmítl BLE stížnost Pfeifer & Langen v rozsahu, v němž se týkala dotčeného cukru C.

- 17 Dne 7. listopadu 2006 podala Pfeifer & Langen žalobu proti posledně uvedenému rozhodnutí BLE k Verwaltungsgericht Köln (správní soud v Kolíně nad Rýnem). Tato společnost v žalobě mimo jiné tvrdila, že při vývozu řádně nahradila dotčený cukr C odpovídajícím množstvím cukru podléhajícího kvóte a vyrobeného ve Francii, takže tento cukr C zakládal v souladu s čl. 14 odst. 3 nařízení č. 1998/78 nárok na proplacení nákladů na skladování.
- 18 Verwaltungsgericht Köln v rozsudku ze dne 25. listopadu 2009 zamítl žalobu Pfeifer & Langen v rozsahu, v němž se týkala záměny cukru provedené touto společností. Daný soud v tomto ohledu uvedl, že tato záměna není v souladu s čl. 2 odst. 2 druhým pododstavcem nařízení č. 2670/81, který vyžaduje, aby cukr použitý k záměně pocházel od jiného výrobce usazeného v témže členském státě.
- 19 Předkládající soud, ke kterému Pfeifer & Langen podala odvolání proti uvedenému rozsudku, má za to, že výsledek řízení, které před ním probíhá, závisí na otázce, zda je záměna cukru C při vývozu možná mezi výrobci usazenými v různých členských státech, k čemuž je nutné určit, které ustanovení – čl. 14 odst. 3 nařízení č. 1998/78 nebo čl. 2 odst. 2 nařízení č. 2670/81 – se použije na okolnosti ve věci v původním řízení. I když se obě tato ustanovení týkají záměny cukru C, čl. 14 odst. 3 nařízení č. 1998/78 nestanoví žádnou zvláštní podmínku, zatímco čl. 2 odst. 2 nařízení č. 2670/81 ukládá, aby byl cukr použitý k záměně vyroben výrobcem usazeným v témže členském státě.
- 20 Předkládající soud je dále toho názoru, že je třeba upřesnit, zda tato ustanovení vyžadují, aby původní množství cukru C a množství cukru použitého k záměně byla fyzicky zaměněna, nebo zda postačuje účetní záměna uvedených množství. Konečně pokud by se čl. 2 odst. 2 nařízení č. 2670/81 uplatnil ve věci v původním řízení, předkládající soud se táže, zda omezení záměny na výrobce usazené v témže členském státě nepředstavuje omezení volného pohybu zboží v Unii.
- 21 Za těchto podmínek se Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (Nejvyšší správní soud spolkové země Severní Porýní-Vestfálsko) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Upravuje čl. 14 odst. 3 nařízení č. 1998/78 v oblasti vyrovnávání nákladů na skladování záměnu cukru vyčerpávajícím způsobem a není podle tohoto ustanovení podmínkou, aby musel být cukr použitý k záměně vyroben jiným výrobcem usazeným na území téhož členského státu?
 - 2) Je-li tomu tak, vyžaduje čl. 14 odst. 3 nařízení č. 1998/78, aby byl cukr C, který má být nahrazen, za účelem proplacení nákladů na skladování ‚fyzicky nahrazen‘ u výrobce cukru?
 - 3) V případě, že se čl. 2 odst. 2 nařízení č. 2670/81 použije na záměnu cukru, vyžaduje toto ustanovení, aby byl cukr C, který má být nahrazen, za účelem proplacení nákladů na skladování cukru ‚fyzicky zaměněn‘?
 - 4) Podpůrně, je čl. 2 odst. 2 nařízení č. 2670/81 neplatný v rozsahu, v němž vyžaduje, aby byl cukr použitý k záměně ‚vyroben jiným výrobcem usazeným na území téhož členského státu‘“

K předběžným otázkám

Úvodní poznámky

- 22 Zaprvé je třeba připomenout, že v rámci SOT v odvětví cukru stanoví základní nařízení systém vnitrostátních kvót pro výrobu cukru v Unii. Podle článku 24 tohoto nařízení přidělují členské státy s ohledem na základní množství, která jim byla přiznána, kvótu A a kvótu B každému výrobcu cukru na svém území. Cukr vyrobený v rámci těchto kvót lze uvést do oběhu v Unii a vztahují se na něj různá opatření na podporu výroby.

- 23 Cukr vyrobený nad rámec kvót přidělených každému výrobci, a sice cukr C, nelze naproti tomu prodávat na vnitřním trhu. Na základě článku 26 základního nařízení musí být tento cukr v zásadě v nezměněném stavu vyvezen mimo Unii do 1. ledna následujícího po konci daného hospodářského roku.
- 24 Z článků 1 a 2 nařízení č. 2670/81 vyplývá, že každý výrobce musí v zásadě vyvážet cukr C, který sám vyrobil. Jak je však zdůrazněno v pátém bodě odůvodnění tohoto nařízení, unijní zákonodárce považoval za vhodné umožnit těmto výrobcům vyvážet v určitých případech cukr, který sami nevyrobili.
- 25 Článek 2 odst. 2 druhý pododstavec uvedeného nařízení stanoví za tímto účelem mechanismus umožňující výrobcí nahradit při vývozu množství cukru C, které musí vyvézt, odpovídajícím množstvím cukru podléhajícího kvótě, který vyrobil jiný výrobce usazený na území téhož členského státu. Z tohoto ustanovení tak vyplývá, že změnou účetní povahy získá vyměněný cukr, který původně spadal do kategorie cukru C, status cukru podléhajícího kvótě a výrobce jej může volně uvést do oběhu na vnitřním trhu, zatímco cukr použitý k záměně, který byl původně vyroben v rámci kvóty, je vyvážen jako cukr C.
- 26 Zadruhé je třeba připomenout, že čl. 8 odst. 1 a 2 základního nařízení zavádí systém vyrovnávání nákladů na skladování cukru, podle kterého jsou členské státy povinny paušálně proplatit výrobcům náklady, které nesou v souvislosti s tímto skladováním. Podle čl. 26 odst. 1 druhého pododstavce uvedeného nařízení lze proplatit pouze náklady na skladování cukru vyrobeného v rámci kvót A a B, a nikoli náklady na skladování cukru C.
- 27 Ve světle těchto úvah je třeba odpovědět na otázky předkládajícího soudu.

K první a čtvrté otázce

- 28 Podstatou první a čtvrté otázky předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda čl. 14 odst. 3 nařízení č. 1998/78 ve spojení s čl. 2 odst. 2 druhým pododstavcem nařízení č. 2670/81 musí být vykládány v tom smyslu, že pokud jde o takovou situaci, jako je situace v původním řízení, kdy chce výrobce při vývozu nahradit množství cukru C odpovídajícím množstvím cukru podléhajícího kvótě, který vyrobil jiný výrobce, je třeba v rámci proplacení nákladů na skladování zohlednit podmínky uvedené v posledně uvedeném ustanovení, a dále zda je totéž ustanovení platné z hlediska unijního práva v rozsahu, v němž vyžaduje, aby byl cukr použitý k záměně vyroben jiným výrobcem usazeným na území téhož členského státu.
- 29 Nejprve je třeba připomenout, že čl. 14 odst. 3 nařízení č. 1998/78 stanoví, že je-li množství cukru C nahrazeno při vývozu odpovídajícím množstvím cukru A nebo B, nahrazené množství je pro účely proplacení nákladů považováno za cukr A ode dne, kdy byly splněny vývozní celní formalities.
- 30 S ohledem na znění tohoto ustanovení je třeba konstatovat, že pouze stanoví okamžik, od kterého musí být množství cukru C řádně nahrazené cukrem podléhajícího kvótě považováno pro účely výpočtu nákladů na skladování, které mají být proplaceny, za cukr zakládající nárok na uvedené proplacení.
- 31 Pokud jde o takovou situaci, jako je situace v původním řízení, kdy chce výrobce při vývozu nahradit množství cukru C odpovídajícím množstvím cukru podléhajícího kvótě, který vyrobil jiný výrobce, je třeba zohlednit také podmínky uvedené v čl. 2 odst. 2 druhém pododstavci nařízení č. 2670/81.

- 32 Ze znění posledně uvedeného ustanovení v tomto ohledu vyplývá, že pro řádnost takové záměny jsou stanoveny tři podmínky. Zaprvé cukr použitý k záměně musí spadat pod kód 1701 kombinované nomenklatury uvedené v příloze I nařízení č. 2658/87, zadruhé tento cukr musel být vyroben jiným výrobcem usazeným na území téhož členského státu a zatřetí výrobce provádějící záměnu musí zaplatit 1,25 eur za 100 kilogramů nahrazeného cukru.
- 33 Předkládající soud nicméně uvádí, že z původního znění čl. 2 odst. 2 druhého pododstavce nařízení č. 2670/81 v německé verzi nelze s jistotou dovodit, že toto ustanovení ukládá, aby byl cukr použitý k záměně vyroben jiným výrobcem usazeným na území téhož členského státu. Vzhledem k tomu, že v uvedené verzi je sloveso „vyrobit“ použito v jednotném čísle, čistě doslovný výklad vede podle předkládajícího soudu k názoru, že podmínka, že výrobek použitý k záměně musí být vyroben výrobcem usazeným na území téhož členského státu, existuje jen v případě záměny isoglukózy C.
- 34 V tomto ohledu stačí připomenout, že nezbytnost jednotného použití a výkladu ustanovení unijního práva vylučuje, aby byl v případě pochybností text ustanovení posuzován izolovaně v jedné ze svých jazykových verzí, ale vyžaduje naopak, aby byl vykládán a uplatňován ve světle svého znění v ostatních úředních jazycích (viz zejména rozsudky Stauder, 29/69, EU:C:1969:57, bod 3; Moksel Import und Export, 55/87, EU:C:1988:377, bod 15; EMU Tabac a další, C-296/95, EU:C:1998:152, bod 36, a Profisa, C-63/06, EU:C:2007:233, bod 13).
- 35 Znění čl. 2 odst. 2 druhého pododstavce nařízení č. 2670/81 může být sice v původní německé verzi případně dvojnásobné, ze znění tohoto ustanovení v ostatních úředních jazykových verzích a zejména ve francouzské, řecké, italské a nizozemské verzi však výslovně vyplývá, že jako podmínku pro záměnu cukru C při vývozu unijní zákonodárce uložil, aby byl cukr použitý k záměně vyroben jiným výrobcem usazeným na území téhož členského státu. Tato podmínka navíc jasně vyplývá z německé verze tohoto nařízení, které bylo použitelné *ratione temporis* v době rozhodné z hlediska skutkového stavu ve věci v původním řízení, a zejména z výrazu „die von einem anderen auf dem Hoheitsgebiet desselben Mitgliedstaats ansässigen Hersteller erzeugt worden sind“.
- 36 Vzhledem k tomu, že čl. 2 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 2670/81 ukládá, aby byl cukr použitý k záměně vyroben jiným výrobcem usazeným v témže členském státě, předkládající soud se konečně táže, zda je toto ustanovení platné z hlediska unijního práva a zejména pravidel primárního práva, jež se týkají volného pohybu zboží, a sice článků 34 SFEU a 35 SFEU.
- 37 Je pravda, že podle ustálené judikatury Soudního dvora se zákaz množstevních omezení a opatření s rovnocenným účinkem ve smyslu článků 34 SFEU a 35 SFEU vztahuje nejen na vnitrostátní opatření, ale i na opatření přijatá unijními orgány (v tomto smyslu viz rozsudky Denkavit Nederland, 15/83, EU:C:1984:183, bod 15; Meyhui, C-51/93, EU:C:1994:312, bod 11; Kieffer a Thill, C-114/96, EU:C:1997:316, bod 27, jakož i Alliance for Natural Health a další, C-154/04 a C-155/04, EU:C:2005:449, bod 47).
- 38 Je však třeba konstatovat, že představuje-li podmínka, podle které musí být cukr použitý k záměně vyroben výrobcem usazeným v témže členském státě a která je uvedena v čl. 2 odst. 2 druhém pododstavci nařízení č. 2670/81, omezení ve smyslu článků 34 SFEU a 35 SFEU, je tato podmínka každopádně odůvodněná, jelikož je nezbytným důsledkem systému kvót zavedeného základním nařízením.
- 39 Jak vyplývá z třetího, desátého a čtrnáctého bodu odůvodnění základního nařízení, systém kvót je jedním z opatření SOT v odvětví cukru, jehož konečným cílem je stabilizovat trh Unie, a tudíž zejména zajistit zachování nezbytných záruk v oblasti zaměstnanosti a životní úrovně výrobců v Unii. V tomto rámci zaručují vnitrostátní kvóty výrobcům ceny platné ve Společenství a odbyt jejich produkce (v tomto smyslu viz rozsudek Koninklijke Coöperatie Cosun v. Komise, C-68/05 P, EU:C:2006:674, body 59 a 62, a usnesení Isera & Scaldis Sugar a další, C-154/12, EU:C:2013:101, bod 46).

- 40 Za tímto účelem unijní zákonodárce stanovil – jak bylo připomenuto v bodě 22 tohoto rozsudku – rozdělení produkce cukru v Unii členskými státy. Každému členskému státu tedy přísluší rozdělit základní množství, která mu byla přidělena, ve formě kvót A a B mezi výrobce usazené na jeho území, aby na svém území reguloval produkci cukru.
- 41 Taková záměna cukru C při vývozu mezi výrobcí usazenými v různých členských státech, která spadá do rámce různých vnitrostátních kvót, by přitom mohla narušit strukturu systému produkčních kvót zavedeného základním nařízením. Záměna cukru C při vývozu, jak je popsána v bodě 25 tohoto rozsudku, by totiž ve skutečnosti znamenala převedení kvót z výrobce dodávajícího cukr použitý k záměně na výrobce provádějícího tuto záměnu. Z toho by zejména vyplývalo, že kvóty držené těmito dvěma výrobcí by již neodpovídaly kvótám, které jim byly původně přiděleny jejich příslušnými členskými státy podle jejich základního množství.
- 42 Taková podmínka, jaká je stanovena v čl. 2 odst. 2 druhém pododstavci nařízení č. 2670/81, tudíž není v rozporu se zákazy stanovenými v člancích 34 SFEU a 35 SFEU.
- 43 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na první a čtvrtou otázku odpovědět, že čl. 14 odst. 3 nařízení č. 1998/78 ve spojení s čl. 2 odst. 2 druhým pododstavcem nařízení č. 2670/81 musí být vykládány v tom smyslu, že pokud jde o takovou situaci, jako je situace v původním řízení, kdy chce výrobce při vývozu nahradit množství cukru C odpovídajícím množstvím cukru podléhajícího kvótě, které vyrobil jiný výrobce, je třeba v rámci proplácení nákladů na skladování zohlednit podmínky uvedené v posledně uvedeném ustanovení. Tyto podmínky zahrnují mimo jiné požadavek, aby byl cukr použitý k záměně vyroben jiným výrobcem usazeným na území téhož členského státu. Přezkum položených otázek neodhalil žádnou skutečnost, kterou by mohla být dotčena platnost téhož ustanovení.

Ke druhé a třetí otázce

- 44 Podstatou druhé a třetí otázky předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda čl. 14 odst. 3 nařízení č. 1998/78 a čl. 2 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 2670/81 musí být vykládány v tom smyslu, že jako podmínku pro řádné nahrazení cukru C při vývozu vyžadují, aby původní množství cukru C a množství cukru použitého k záměně byla výrobcem fyzicky zaměněna.
- 45 Nejprve je třeba připomenout, že jak bylo konstatováno v bodě 30 tohoto rozsudku, čl. 14 odst. 3 nařízení č. 1998/78 pouze stanoví okamžik, od kterého musí být množství cukru C řádně nahrazené cukrem podléhajícím kvótě považováno pro účely výpočtu nákladů na skladování, které mají být proplaceny, za cukr zakládající nárok na uvedené proplacení. Podmínky řádnosti nahrazení cukru C při vývozu cukrem podléhajícím kvótě, který vyrobil jiný výrobce, totiž spadají pod čl. 2 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 2670/81.
- 46 Pokud jde o posledně uvedené ustanovení, je třeba konstatovat, že požadavek, podle kterého musí být původní množství cukru C a množství cukru použitého k záměně fyzicky zaměněna, nepatří mezi podmínky stanovené v tomto článku, které jsou připomenuty v bodě 32 tohoto rozsudku. Uvedené ustanovení tudíž neukládá povinnost takové fyzické záměny.
- 47 Tento závěr je podpořen skutečností, že – jak tvrdily Pfeifer & Langen i BLE v písemných vyjádřeních – bílý cukr je homogenní výrobek, takže mezi původním cukrem C a cukrem použitým k záměně neexistují rozeznatelné fyzické rozdíly.
- 48 Z pátého bodu odůvodnění nařízení č. 2670/81 mimoto vyplývá, že mechanismus nahrazení cukru C při vývozu má výrobcí umožnit, aby povinnost vývozu cukru C splnil vývozem cukru, který sám nevyrobil. Požadavek fyzické záměny nahrazených množství cukru by byl v rozporu s tímto cílem.

- 49 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na druhou a třetí otázku odpovědět, že čl. 14 odst. 3 nařízení č. 1998/78 a čl. 2 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 2670/81 musí být vykládány v tom smyslu, že jako podmínku pro řádné nahrazení cukru při vývozu nevyžadují, aby původní množství cukru C a množství cukru použitého k záměně byla výrobcem fyzicky zaměněna.

K nákladům řízení

- 50 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

- 1) **Článek 14 odst. 3 nařízení Komise (EHS) č. 1998/78 ze dne 18. srpna 1978, kterým se stanoví prováděcí pravidla pro vyrovnání nákladů na skladování v odvětví cukru, ve znění nařízení Komise (EHS) č. 1714/88 ze dne 13. června 1988, ve spojení s čl. 2 odst. 2 druhým pododstavcem nařízení Komise (EHS) č. 2670/81 ze dne 14. září 1981, kterým se stanoví prováděcí pravidla pro výrobu cukru nad rámec kvóty, ve znění nařízení Komise (EHS) č. 3892/88 ze dne 14. prosince 1988, musí být vykládány v tom smyslu, že pokud jde o takovou situaci, jako je situace v původním řízení, kdy chce výrobce při vývozu nahradit množství cukru C odpovídajícím množstvím cukru podléhajícího kvótě, které vyrobil jiný výrobce, je třeba v rámci proplácení nákladů na skladování zohlednit podmínky uvedené v posledně uvedeném ustanovení. Tyto podmínky zahrnují mimo jiné požadavek, aby byl cukr použitý k záměně vyroben jiným výrobcem usazeným na území téhož členského státu. Přezkum položených otázek neodhalil žádnou skutečnost, kterou by mohla být dotčena platnost téhož ustanovení.**
- 2) **Článek 14 odst. 3 nařízení č. 1998/78 a čl. 2 odst. 2 druhý pododstavec nařízení č. 2670/81 musí být vykládány v tom smyslu, že jako podmínku pro řádné nahrazení cukru při vývozu nevyžadují, aby původní množství cukru C a množství cukru použitého k záměně byla výrobcem fyzicky zaměněna.**

Podpisy.